

tatis, et religionis operibus. Illo autem anno ad Purificationis Marianae solemnias, insolitis, et peculiaribus tentavit obsequiis mereri Parentis Virginis patrocinium. In ea sortitione, qua sub initium anni Divus aliquis dabatur Sociis pro toto anno peculiariter colendus, forte obtigerat Francisco Stanislaus Kostka, quem apud Mariam Virginem intercessorem adhibuit, ut sicut olim ipsi Stanislao, ita nunc sibi felicem e mortali vita transitum impetraret. Post praedicti festi novendialia, in nova, et graviora certamina vocatus Franciscus, miserum in modum angere, conscientiae quassari fluctibus, horrendaque formidine conturbari. Nullibi pax illi erat, nullibi non timebat Deum offendere: qui nimirum cruciatus amanti Deum est omnium maximus. Inde diu, noctuque ad poenitentiae tribunal accedere, nimio terrore in se inquirere, de omnibus ancipiti conscientia dubitare, seque apud Sacerdotem velut calumniari de sua superbia; quae, aiebat, fortasse impedimento est, ne, quae debuissent, satis aperiam crimina. Illum proinde obtestabatur enixe, ut tanquam cum infimae plebis homine, scelerato, et grassatore, secum ageret. Enimvero militem suum Christus tentatione omnium teterrima probare, neque tamen in praelio deserere constituerat. Septima tandem illuxit dies ante Kalendas Martias, qua Franciscus, gutture primo paululum impedito, mox ventre mirum in modum occupato, cum denique in febrim incidisset, continuo pronuntiavit, ultimum sibi mor-

talitatis diem instare. Atque ecce pristinae illae tenebrae, illi fluctus, illae procellae, quibus per mensem fere nutasse demonstravimus; radio Divinae Bonitatis oborto, repente omnino evanuerunt. Increvit prima illa nocte morbus, et tanquam pugione ad pectus transfoderetur, haud facile anhelitum recipiebat. Verum homo tolerantia eximius, propinqui cubiculi Socium vocare distulit in auxilium, donec jamprope albesceret aurora. Festinus ille accurrit, atque ab eo statim monitus Provinciae Praeses, domusque Socii omnes, pavore quidem perculsi ad Francisci periculum. Extemplo mittitur, qui Medicum accerseret; sed intempestiva illa hora nullus inventus est, qui aegrotanti confestim subveniret: sive homines pro tempore bacchanalibus vacarent, sive in utramque dormirent aures; pulsanti fores nullibi certe occurrerunt. Interea ratus Moderator, cunctationi locum non esse, Sacro Viatico praemuniri desiderantem imperavit. Comparuit tandem post horas aliquot Medicus, qui, re cognita, missionem praecepit sanguinis. Ille, quanquam suae corporis constitutioni minime id expedire arbitrabatur; ut erat obedientiae observantissimus, illico dicto Medici obtemperandum existimavit: nec toto aegritudinis tempore aut Medico, aut pro valetudine inservientibus vel minimum restitit, vel unquam in illorum placita effatus est. Vehementi sane impetebatur dolore, atque animae interclusionem agitabatur ad interitum; una tamen ab ejus ore nihil interrupta prodibat in

has voces tolerantia : *Sit nomen Domini benedictum ; Dominus aeternum benedicatur .* Et qui hanc invictam frontem corporis cruciatibus opponebat , animo erat ita tranquillus , ut haec ad Socium lecto assidentem instar mirantis pronuntiaverit : *Equidem inopinata pace fungor in hac postrema hora ; ut non solum mori me paratum inveniam ; sed sim etiam mirifice vitae pertaesus , et instantem mortem aspiciam incredibili voluptate : quod utique ostensio simile mihi est ; ego enim : Et nihil ultra locutus , plura dedit facile intelligenda : nimirum se se appellare voluisse , quod solebat , virum imprimis perditum , et sceleratum .* Inde cum Sacerdos ipse hortaretur , ut vitam Domino libenter offerret pro Societate Jesu tot afflicta calamitatibus ; in ea moribundus prorupit Nazianzeni verba : *Si propter me commota est ista tempestas , dejicite me in mare , ut vos jactari desinatis .* Quarto Kalendas Martias , denuo refectus est Eucharistica dape ; qua vix accepta , nihil postmodum locutus est , nisi sacrum illud Canticum : *Benedicite omnia opera Domini Domino .* Et quidquid ipsi ab Sociis diceretur , sive ut daemonem fugarent , sive ut aegri vires aliquantulum recrearent , sive ut animum spe foverent in illa hora terribili ; omnino audiebatur intermortuis jam vocibus responsum : *Benedicite Domino .* In eisdem repetitis vocibus et ritu Ecclesiae unctus est , et subsequenti die , tertio Kalendas Martias , hora post noctis dimidium prima , placidissime tandem efflavit animam . Hoc vulgato , cadaver tumulandum petiit

tiit Franciscus Ignatius Perus , Jesuitarum tiro- num ad Sancti Ignatii Collegium Moderator , vir et nobilitate clarus , et religione egregius , et humanitate in Socios exules affatim eximius . Et hic quidem , magna subditorum parte comitante , prima insequentis noctis vigilia pompae funebri ad Templi fores occurrit : qualis nimirum pompa et exulem , et religioso voto pauperem decebat ; quam tamen praesens decorabat Josephus Utrera , qui merito id temporis gerebat supremum Mexicanae Provinciae Magistratum , quem cuncti domus contubernales praecedebant . Interiit Zevallius , cum aetatis annos exegisset sexaginta quinque , menses quatuor , dies viginti : sepultus est prima die magni jejunii . Erat statura paulo infra mediocrem ; capite nudo admodum capillis a vertice ad frontem ; colore albo ; naso ad resimum propiori ; aspectu comis , et majestate plenus ; collo semper propemodum ad anteriorem partem inclinato , et hinc dorso paululum prominenti ; colloquio suavis , et lepidus ; ingenio facilis , perspicax , profundus ; utique dignus , quem Socii omnes planctibus defunctum prosecuti sint , et de cujus laceris indumentis comparate sibi particulam , tanquam pietatis monumentum , certatim procuraverint .

JOANNES ROTERICIUS.

Apuero mihi notum, fidissimaque nec unquam interrupta constrictum amicitia Joannem Rotericius, ut amabilem sincera innocentia, sic mirabilem Angelicis moribus toto vitae suae tempore judicavi. Non illi datum est ob aetatem ad ea devenire ministeria, in quibus enitere solent maxime virtutes hominum, qui Apostolica vestigia sequentes, in Domini vinea insudant. Arbos fuit Joannes, quam praevenit Dominus benedictionibus dulcedinis, et quae mature florida, videbatur datura tempestivos, eosque jucundissimos fructus; cum repente translata est ad oram fluminis, quod laetificat civitatem Dei. Fons fuit scaturiens puris, et salutaribus aquis, qui erupturus jam jam, ut sua copia foecundaret agros, illapsus est in immensum pelagus beatae aeternitatis. Utique vix triennium attigit ultra eam aetatem, quam ad Sacerdotium obtinendum praefinivit Ecclesia; verum qui meminerit Gonzagas, Kostkas, Berchmansios, Cajetanos, aliosque juvenes vix ultra Bullae annos, qui ex norma legum Ignatianarum ad altissimam virtutum perfectionem deducti sunt; nihil profecto mirabitur, quod eadem leges, adamussim custoditae fere a prima pueritia, Joannem Rotericius virum usquequaque absolutum tenella etiam in aetate formaverint.

Tas-

Tascum patriam habuit, quod Mexicani Archiepiscopatus est oppidum; in quo natus est anno humanae salutis millesimo septingentesimo quadragesimo secundo. Parentes illi fuerunt Ignatius Rotericius Molina, et Maria Solana Taboada; qui quanquam modica facultate vixerint, filios tamen optime instituerunt tum in recivili, tum potissimum in morum disciplina. Duos hi genuere filios, filias totidem; e quibus Antonius natu major ad Sacerdotes, quos vocant Saeculares, in patria cooptatus est; sorores, Josepha, et Ignatia, in puellarum Parthenonem Mexici receperunt se se; Joannes, quem modo describimus, Lojolaea vexilla secutus est. Et hic pene infans aperta dedit indicia, qualis olim futurus esset; cum longe a joculis puerorum id aetatis, nullibi recreationem inveniret, nisi pium aliquod exercitium imitaretur, Missam praesertim, cujus caerimonias apprime didicerat, religiosum Patrem quotidie ad Templum comes insequens, ut maxima cum voluptate Sacerdoti facienti ad Aras ministraret. Enituit jam tunc sincerus ille amor erga Virginum Reginam, atque Angelicos juvenes Gonzagam, et Kostkam, quorum pietatis imaginibus nunquam deerat honorificus locus in parvulis altaribus, quae sibi construebat. Hos inprimis habere charissimos, ipsorumque se vestigiis institutum, apud supparem quemdam familiariter asseveravit, cum id temporis gravi morbo corripereetur. Quam piam voluntatem mire fovit per eos dies, cum sacras facturi conciones Tascum pervenis-

sent